

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤὸν ΦΥΛΛὸν

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναϊδος» καὶ τῶν ξένων «Περιοδικῶν» ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομάς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμμοτοσίου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἡ ὀκνηρία εἶναι σκωρία καὶ καρκίνος τῆς ψυχῆς, τὸ προσκεφάλαιον τοῦ διαβόλου ἐφ' οὗ ἀναπαυόμενος σύρει τὸν ἄνθρωπον εἰς μυρίας παρεκτροπὰς· ὁ τάφος ζῶντος ἀνθρώπου. Τὸ ἔδαφος ἀφιέμενον εἰς ἡσυχίαν ταχέως θά παραγάγῃ πολλὰς ρίζας, ἀνακινούμενον ὅμως διὰ χεῖρὸς τοῦ ἐργάτου παράγει καρπὸν πρὸς τροφήν. Δὲν εἶναι μόνον ὀκνηρὸς ὁ μὴδὲν ποιῶν ἀλλὰ καὶ ὁ δυνάμενος νὰ καταγίνη εἰς ἐπωφέλεστερον ἔργον. Ἡ καταστροφὴ τινῶν ἀνθρώπων χρονολογεῖται ἐκ τινος ὥρας σχολῆς, διότι ἡ ἐνασχόλησις εἶναι ἡ πανοπλία τῆς ψυχῆς. Σατυρικόν τι ποίημα παρουσίαζε τὸν διάβολον ὡς ἀλιεύοντα ἀνθρώπους καὶ προσαρμόζοντα τὸ δέλεαρ αὐτοῦ κατὰ τὰς διαθέσεις καὶ τὸ ἔργον τῆς λείας του· ἀλλ' ὁ ὀκνηρὸς οὐδεμίαν, ἔλεγε, ἐδίδεν αὐτῷ φροντίδα, διότι ἔδρακνε τὸ γυμνὸν ἀγκυστρον. Ἡ ἐργασία ἐπομένως πρέπει νὰ ᾖ τὸ κύριον μέλημα τοῦ ἀνθρώπου οὐδόλως ἀποβλέποντος εἰς τὸ εἶδος αὐτῆς ἀλλ' εἰς τὴν ἐκ ταύτης ὠφέλειαν, ὡς ἀποτρεπούσης αὐτὸν ἀπὸ πάσης κακῆς καὶ ὀλεθρίας συνεπειᾶς.

Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

Ἄῖρα ὑπόσχεσις ἐδόθη πρὸς θυσίαν ἑνὸς βοῦς συμφώνως πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Ἱεροῦ Κολλεγίου. Δωρεὰ ἐδόθησαν τοῖς πρεσβευταῖς ἐξ Αἰτωλίας. Ὁ Ἐλευνίος, ὁ πραιτωρ, ἀνεχώρησεν εἰς Σικελίαν».

Γεῦμα ἐδόθη εἰς τὸν λαὸν ὑπὸ τῶν υἱῶν τῆς Μαρκίας, κατὰ τὴν κηδεῖαν τῆς μητρὸς των».

Ἀράμα ἐδιδάχθη σήμερον, ἱερὸν τῇ Κυβέλλῃ».

Τρίτη ἐπὶ ἐνάτῃ Ἀπριλίου».

Ὁ Ποπίλιος Ἀήνας, ὁ Κ. Δέκιμος καὶ ὁ Κ. Ὀστίλιος ἀπεστάλησαν πρεσβευταὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς Συρίας καὶ Αἰγύπτου, ὅπως συμβιβάσωσι τὴν διένεξιν δι' ἣν νῦν πολεμοῦσιν. Δίαν πρῶτ' ἀνῆλθον, ὑπὸ μεγάλῃς συνοδείας πελατῶν καὶ συγγενῶν ἀκολουθούμενοι, νὰ προσενέγκωσι θυσίαν καὶ σπονδὰς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κάστρος καὶ Πολυδεύκου πρὶν ἢ ἀρξάνται τῆς ὁδοπορίας των».

Τὰ ἐξῆς ἀνήκουσιν εἰς σειράν τοῦ αὐτοῦ δημοσιεύματος, ὅταν ᾖτο ἑκατὸν εἴκοσιν ἔτη παλαιότερον. Ταῦτα εἰσὶ πληρέστερα καὶ τερπνότερα ἢ τὰ πρότερον μνημονευθέντα, τῆς τέχνης τῆς ἐφημεριδογραφίας προοδευσάτης ταχέως ὡς καὶ πᾶν ἕτερον, ὑπὸ τὴν αὐτοκρατορικὴν Ῥώμην· ὀλίγα παραδείγματα ἀρκέσουσιν.

«Ὁ Σιλληνὸς καὶ Μυραίνης, ὕπατοι. Τρίτη ἰδῶν Μαρτίου.»

«Ὁ Μυραίνης ἔθυσεν λίαν πρῶτ' ἐν τῷ ναῷ τοῦ Κάστρος καὶ Πολυδεύκου καὶ μετὰ ταῦτα συνῆλθεν ἡ γερουσία ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Πομπηίου.

«Πέμπτη Καλενδῶν Σεπτεμβρίου. Ὁ Μάρκος Ἰούλιος Κικέρων συνηγόρησεν ὑπὲρ τοῦ Κορνηλίου Σύλλα, κατηγορηθέντος ἐπὶ συνεργείᾳ ἐν τῇ συνομοσίᾳ τοῦ Κατιλίνου καὶ ἐκέρδησε τὴν δίκην διὰ πλειοψηφίας πέντε δικαστῶν. Οἱ τριβοῦνοι ᾤσαν κατὰ τῶν κατηγορουμένων».

«Εἰς τῶν πραιτόρων εἰδοποιήσε δι' ἐδίκτου ὅτι ἀνέβαλε τὰς συνεδριάσεις του ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἕνεκα τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς του».

«Εἰδῆσις ἦλθεν εἰς Σεπτίνιον, τὸ πραιτόρα, ἐν ᾧ ἔδρευεν ἐπὶ δικαστηρίου δικάζων ὑποθέσεις, ὅτι ὁ υἱὸς του ἀπέθανεν. Τοῦτο ἐμνηχανεῦθη ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ Κοππονίου (κατηγορουμένου ἐπὶ φαρμακείᾳ), ὅπως ὁ πραιτωρ ἀναβάλλῃ τὴν δίκην· ἀλλ' ὁ πραιτωρ, ἀνακαλύψας τὸ ψεῦδος τῆς εἰδήσεως, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον». (Ὁ πραιτωρ ἦτο μία τῶν κυριωτέρων ἀρχῶν, τὸ ἀξίωμα δ' αὐτοῦ ἰδρύθη ἐν ἔτει 388 ἀπὸ κτ. Ρώμης, ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα, ἐκ τοῦ *praeundo*, προβαδίζειν. Ἐν Ρώμῃ οἱ πραιτορες ἐφαίνοντο μετὰ μεγάλης πομπῆς. Δύο ραβδούχοι προηγούντο αὐτῶν· ἐφόρουσιν τὴν *praeerea* (τίβεννον), ἐφαίνοντο δὲ εἰς τὸ δημόσιον ἐπιβαίνοντες λευκῶν ἵππων).

«Τετάρτη Καλενδῶν Σεπτεμβρίου. Ἡ κηδεῖα τῆς Μετέλλας Πίας, ἐστιάδος, ἐγένετο. Ἐτάφη αὕτη ἐν τῷ τάφῳ τῶν προγόνων αὐτῆς, ἐπὶ τῆς Αὐρηλιανῆς ὁδοῦ».

Τὸ ἀξίωμα τοῦτο τῶν ἐστιάδων χρονολογεῖται, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τῆς μητρὸς τοῦ Ρωμύλου οὗσης ἐστιάδος. Ἀπηρτεῖτο νὰ ἀνήκωσι αὗται εἰς καλὴν οἰκογένειαν, ἄνευ κηλίδος ἢ δυσμορφίας ἐν οἰωδῇ ποτε τοῦ σώματος μέρει. Ἐπὶ τριάκοντα ἔτη ἔδει νὰ διάγωσιν ἐν αὐστηροτάτῃ ἐγκρατείᾳ· τὰ πρῶτα δέκα ἔτη κατηναλίσκοντο εἰς ἐκμάθησιν τῶν καθηκόντων τοῦ τάγματος, τὰ δευτέρα δέκα εἰς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν μετ' εὐλαβείας, τὰ δὲ τελευταῖα εἰς διδασκαλίαν ἐκεῖνων αἰτινες εἰσῆρχοντο εἰς τὸ τάγμα. Ἡ ἀσχολία αὐτῶν ἦτο νὰ ἐπαγρυπνώσι καὶ τρέφωσι τὸ ἱερὸν πῦρ τὸ ὅποιον ἐτηρεῖτο διαρκῶς καὶ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἑστίας, ἡ κατὰ σύμπτωσιν ἀπόσβες τοῦ ὁποίου ἐθεωρεῖτο ὡς πρόδρομος μεγάλης δυστυχίας εἰς τὴν πολιτείαν. Αὐστηραὶ τιμωρίαι ἐπεβάλλοντο εἰς τὴν παραβάσαν τὸ καθῆκον αὐτῆς ἐστιάδα. Κατεδικάζετο εἰς τὴν τιμωρίαν τῶν δούλων καὶ καλυπτομένη μόνον διὰ λεπτοῦ πέπλου, ὑφίστατο τὴν ποινὴν τῆς μαστιγώσεως διὰ τῶν χειρῶν τοῦ ποντίφηκος.

Φοβερωτέρα τιμωρία ἐπεβάλλετο εἰς τὴν ἐστιάδα ἥτις παρεβίαζε τὴν περὶ ἀγνείας αὐτῆς ὑπόσχεσιν. Μάλιστα δὲ τόσον αὐστηρῶς αἱ ὑποσχέσεις ἐκεῖναι ἡρμηνεύοντο ὥστε ἡ ἀπλὴ πιθανότης ὑποχωρήσεως εἰς πειρασμὸν ἐθεωρεῖτο ἱκανή. Ἑστιάς τις κατεδικάσθη εἰς θάνατον διότι ὡμολόγησε ὅτι, διὰ τὴν εὐχάριστον προσδοκίαν μέλλοντος γάμου, θὰ ἐπροτίμα ν' ἀποθάνῃ. (*moriar, nisi nubere dulce est*).

Ρωμαϊκαὶ ἐφημερίδες αἱ μέχρις ἡμῶν ἐλθοῦσαι, δὲν δίδουσι λεπτομερείας τῶν φοβερῶν τούτων ἐκτελέσεων. Μόνον ἀναφέρουσι μετὰ φοβερᾶς ἐπιφυλάξεως, ὅτι ἡ ἔνοχος αὐτέφερεν». Καίτοι ἦτο κατὰδικος ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἱερότης τοῦ ἀξιωματοῦ αὐτῆς ἦσαν ἀναπόσπαστα ἀπ' αὐτῆς μέχρι τέλους· καὶ τὸ αὐτυχὲς πλάσμα ἐβαίνειν εἰς τὸν θάνατον μετὰ τῆς πομπῆς

καὶ ἐπισημότητος ἐκείνης ἥτις ἠδύνατο μᾶλλον ν' ἀρμόζῃ εἰς βασιλικὴν νεκρικὴν πομπήν. Ἀλλὰ τί συνέβαινε;

«Υπάρχει», λέγει ὁ Πλούταρχος, «παρὰ τῇ πύλῃ τοῦ Κολλίνου, μικρὸν καὶ βαθὺ σπήλαιον, ἡ κατάδασις δὲ εἰς τοῦτο ἐγένετο δι' ἀνοίγματος ἱκανοῦ νὰ χωρῇ ἄνθρωπον σῶμα. Ἐντὸς τούτου εἰσὶ τεθειμένα, μικρὰ κλίνη, ἡναμμένος λύχνος, εἰς ἄρτος, φιάλη ὕδατος, φιάλη ἐλαίου καὶ κάδος γάλακτος, ὅπως μὴ προσβληθῇ ἡ θρησκεία διὰ τῆς ἀδείας ν' ἀποθάνῃ ἐκ πείνης ἄτομον ἀφιερωμένον μετὰ τοσοῦτον ἐπισήμου καὶ ἱερᾶς πομπῆς.

Λυπηρὰ καὶ πένθιμος ἦτον ἡ ἡμέρα ἐν Ρώμῃ καθ' ἣν ἐγένετο μία ἐκ τῶν φοβερῶν τούτων πομπῶν, ἐν φοβερᾷ σιωπῇ, ἐν μέσῳ τῶν βοιθουσῶν πλήθους ὁδῶν— τοῦ λαοῦ ἱσταμένου ἐν ἀποστάσει μετ' ἐκτετατωμένης βλέμματος ἐπὶ τοῦ κινουμένου τάφου (φορεῖον οὕτω κατασκευασμένου ὥστε οὐ μόνον ν' ἀποκρύπτη, ἀλλὰ σχεδὸν νὰ ἀποπνίγῃ τὰς κραυγὰς τοῦ ἄθλιου ὄντος τοῦ ἐν αὐτῷ κειμένου), τὸ ὅποιον μετέβαινε εἰς τὸν σκοτεινότερον τάφον τὸν παρὰ τῇ Πύλῃ τοῦ Κολλίνου.

Ὅτε ἔφθανεν ἐκεῖ, οἱ ραβδούχοι ἀπεμάκρυνον τοὺς πέπλους καὶ τὰ παράθυρα, καὶ ὁ ἀρχιερεὺς— ἀφοῦ ἐψυθίριζε μυστηριώδεις προσευχὰς, ἀπέστρεφεν ἔξω τὴν κατὰδικον, καὶ ὠδήγει τοὺς τρέμοντας πόδας αὐτῆς εἰς τὴν κλίμακα, διὰ τῆς ὁποίας θὰ κατήρχετο ζῶσα εἰς τὸν τάφον. Εἴτα ἡ κλίμαξ ἀπεσύρετο καὶ ἡ ὀπή ἐκλείετο, καὶ ἐκαλύπτετο διὰ χώματος εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀφίεται ὕψωμα ἢ ἔγχος· τοῦτο δὲ ὅπως σημάνη ὅτι ἡ ἀφεθείσα κάτωθεν ἦτο ἀναξία νὰ λογίζηται οὔτε μεταξὺ τῶν ζώντων οὔτε μεταξὺ τῶν νεκρῶν.

Αἱ ἐστιάδες κατηργήθησαν καὶ τὸ πῦρ τῆς Ἑστίας ἀπεσβέσθη ὑπὸ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου.

Ἐκ τῆς τελευταίας ἄνω μνησθείσης ἐφημερίδος— 4 Καλ. Σεπτ.— μνησθάνομεν πρὸς τούτοις ὅτι οἱ τιμηταὶ συνωμολόγησαν συμφωνίαν ὅπως ὁ ναὸς τοῦ Ἀἵτου Δοκουντίου (οὐρανίου τινος κυρίου τοῦ ὁποίου ἡ ὑπεράνθρωπος φωνὴ εἰδοποίησε τοὺς Ῥωμαίους περὶ τῆς προσεγγίσεως τῶν Γαλατῶν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Καμίλλου) ἐπιδιορθωθῇ ἀντὶ εἴκοσι πέντε σεστερτίων (6 δραχμῶν καὶ 30 λεπτῶν), ὅπερ ἦτο λίαν οἰκονομικὴ συμφωνία, καὶ ἀξία μνημονεύσεως ἐν τοῖς Ἑμμερησίοις Νέοις.

Ἐξετάζοντες τὰ μνημεῖα τοῦ ἀρχαίου κόσμου φθάνομεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐὰν, ἀφ' ἐνός, εὐρίσκομεν τὴν αὐτὴν συντομίαν, σαφῆνειαν καὶ ἀπλότητα τὴν διακρίνουσαν τὰς ἐπιγραφὰς ἐπὶ τῶν μεταλλίων καὶ τῶν δημοσίων μνημείων τῶν ἀρχαίων, εἰσὶν, ἀφ' ἑτέρου, ἐστερημένα τῆς ζωηρότητος καὶ τῶν στροφῶν ἐκεῖνων τῆς φράσεως, ἅτινα καθιστῶσι τερπνὴν πᾶν νεωτέρα ἐφημεριδογραφίαν.